

- a) lai tirdzniecības veicināšanas pasākumu organizētājs noteiktu balvu laimējušo patērētāju kā, un/vai
- b) lai patērētājs iegūtu balvu savā valdījumā, un/vai
- c) lai patērētājs izbaudītu par balvu uzdoto pieredzi?
- 4) Vai, lai valsts tiesa konstatētu, ka 31. punkta noteikumi ir tikuši pārkāpti, ar 31. punkta vārdkopas “nepatiess priekšstats [iespaids]” lietojumu tiek noteikts kāds nosacījums papildus tam, ka saistībā ar pieteikšanos balvai patērētājs maksā naudu vai tam rodas izmaksas?

5) Kā gadījumā, ja tas tā ir, valsts tiesai ir jānosaka, vai šāds “nepatiess priekšstats [iespaids]” ir radīts? Konkrēti, vai valsts tiesai, lemjot, vai ir radīts “nepatiess priekšstats [iespaids]”, ir jāņem vērā balvas relatīvā vērtība salīdzinājumā ar izmaksām saistībā ar pieteikšanos tai? Vai gadījumā, ja tas tā ir, attiecīgā “relatīvā vērtība” ir jānosaka, ņemot vērā:

- a) tirdzniecības veicināšanas pasākumu organizētāja izmaksas saistībā ar balvas vienības iegādi; vai
- b) tirdzniecības veicināšanas pasākumu organizētāja izmaksas saistībā ar balvas vienības nodošanu patērētājam; vai
- c) vērtību, kādu balvai iespējami piešķir patērētājs, ņemot vērā līdzvērtīgas preces “tirgus vērtības” novērtējumu, tās iegādes gadījumā?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV L 149, 22. lpp.)

Prasība, kas celta 2011. gada 18. augustā — Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste/Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-431/11)

(2011/C 311/43)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvji — C. Murrell, T. de la Mare, Barrister)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāja uzskata, ka Tiesai būtu:

— jāatceļ Padomes 2011. gada 6. jūnija Lēmums (¹) par nostāju, kas Eiropas Savienībai jāieņem EEZ Apvienotajā

komitejā attiecībā uz grozījumu EEZ līguma VI pielikumā (Sociālais nodrošinājums) un 37. protokolā;

— jāierobežo šāda rīkojuma spēkā esamība laikā līdz brīdim, kad Padome, pamatojoties uz LESD 79. panta 2. punkta b) apakšpunktu, pieņems jaunu lēmumu par nostāju, kas Eiropas Savienībai jāieņem Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) Apvienotajā komitejā attiecībā uz grozījumu EEZ līguma VI pielikumā (Sociālais nodrošinājums) un 37. protokolā, un

— jāpiespriež Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apvienotā Karaliste saskaņā ar LESD 264. pantu lūdz atcelt Padomes 2011. gada 6. jūnija Lēmumu par nostāju, kas Eiropas Savienībai jāieņem EEZ Apvienotajā komitejā attiecībā uz grozījumu EEZ līguma VI pielikumā (Sociālais nodrošinājums) un 37. protokolā (turpmāk tekstā — “Lēmums”).

Apvienotā Karaliste vēlas saņemt rīkojumu, ka:

- a) Lēmums tiek atcelts;
- b) pēc Lēmuma atcelšanas tā noteikumi paliek spēkā tik ilgi, kamēr Padome, pamatojoties uz LESD 79. panta 2. punkta b) apakšpunktu, pieņems likumīgu Lēmumu par nostāju, kas Eiropas Savienībai jāieņem Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) Apvienotajā komitejā attiecībā uz grozījumu EEZ līguma VI pielikumā (Sociālais nodrošinājums) un 37. protokolā, un
- c) Padomei ir jāatlīdzina tiesāšanās izdevumi.

Lēmumā, kas tika pieņemts, par faktisko juridisko pamatu pieņemot LESD 48. pantu, tika noteikta nostāja, kas Eiropas Savienībai ir jāpieņem EEZ Apvienotās komitejas pārrunās attiecībā uz grozījumu EEZ līguma VI pielikumā (Sociālais nodrošinājums) un 37. protokolā.

Apvienotā Karaliste apgalvo, ka Padome kļūdījās, pieņemot Lēmumu, par faktisko juridisko pamatu izmantojot LESD 48. pantu. Tā vietā Padomei jebkurš šāds lēmums būtu jāpamato ar LESD 79. panta 2. punkta b) apakšpunktu, kurā paredzēts atbilstošs pamatojums kopējas nostājas starptautisku nolīgumu noslēgšanā, kuru ietekmē ES tiktu paplašinātas sociālā nodrošinājuma tiesības trešo valstu pilsoņiem, pieņemšanai. LESD 48. pants piešķir tiesības izdot tiesību aktus tikai attiecībā uz ES valstu darba ņēmējiem un pašnodarbinātajiem. LESD 79. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir skaidri noteiktas pilnvaras paredzēt tiesības trešo valstu pilsoņiem, kuri likumīgi uzturas ES.

Saskaņā ar 21. protokolu pasākumi, kas pieņemti, pamatojoties uz V sadaļas juridiskajiem pamatiem, tai skaitā LESD 79. panta 2. punkta b) apakšpunktu, Apvienotajai Karalistei ir saistoši tikai tad, ja tā izvēlas tiem pievienoties.

Tādējādi Lēmuma atcelšana tiek lūgta, pamatojoties uz to, ka tas ticis pieņemts, balstoties uz kļūdainu juridisko pamatu, kā rezultātā Apvienotai Karalistei ir tikušas atņemtas 21. protokolā paredzētās tiesības.

(¹) Padomes 2011. gada 6. jūnija Lēmums 2011/407/ES par nostāju, kas Eiropas Savienībai jāņem EEZ Apvienotajā komitejā attiecībā uz grozījumu EEZ līguma VI pielikumā (Sociālais nodrošinājums) un 37. protokolā (OV L 182, 12. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 26. augustā iesniedza High Court of Justice (Chancery Division) (Apvienotā Karaliste) — Novartis AG/Actavis UK Ltd

(Lieta C-442/11)

(2011/C 311/44)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

High Court of Justice (Chancery Division)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Novartis AG

Atbildētājs: Actavis UK Ltd

Prejudiciālie jautājumi

Vai gadījumos, kad papildu aizsardzības sertifikāts ir piešķirts produktam, kura, kā tas ir noteikts Regulā (EK) Nr. 469/2009 (¹), sastāvā ir aktīvā viela, šī sertifikāta atbilstoši Regulas 5. pantam piešķirtās tiesības attiecībā uz Regulas 4. pantā noteikto priekšmetu, tiek pārņemtas:

- i) ar zālēm, kuru sastāvā ir šīs aktīvās vielas (šajā gadījumā valsartāna) un vienas vai vairāku citu aktīvo vielu (šajā gadījumā hidrochlorotiazīda) kombinācija; vai
- ii) tikai ar zālēm, kuru sastāvā šī aktīvā viela (šajā gadījumā valsartāns) ir vienīgā aktīvā viela?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 6. maija Regula (EK) Nr. 469/2009 par papildu aizsardzības sertifikātu zālēm (OV L 152, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta paplašinātā sastāvā) 2011. gada 16. jūnija spriedumu lietā T-196/06 Edison/Komisija 2011. gada 30. augustā iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-446/11 P)

(2011/C 311/45)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji — V. Di Bucci un V. Bottka)

Otrs lietas dalībnieks: Edison SpA

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas (sestā palāta paplašinātā sastāvā) 2011. gada 16. jūnija spriedumu, par kuru Komisijai tika paziņots 2011. gada 20. jūnijā;
- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai otrreizējai izskatīšanai;
- atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem abās tiesvedības instancēs pieņemšanu;
- gadījumā, ja Tiesa izlemtu izskatīt lietu pēc būtības, noraidīt pirmajā instancē celto prasību un piespriest Edison SpA atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās tiesvedības instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi četrus pamatus.

- i) Vispārējā tiesa esot pārkāpusi EKL 253. panta noteikumus, lasot to kopā ar EKL 81. pantu, jo ir kļūdaini noteikusi pienākuma norādīt pamatojumu priekšmetu un apjomu attiecībā uz atbildības par EKL 81. panta pārkāpumu attiecināšanu uz sabiedrību, kurai pilnībā pieder tās sabiedrības kapitāldaļas, kura tieši bija piedalījies pārkāpuma izdarīšanā, jo šīs atbildības attiecināšanas pamatā ir prezumpcija, kuru ir pienācīgi jāatspēko. It īpaši Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā attiecīgo kontekstu un konkrētajā jomā pastāvošās tiesību normas, it īpaši saistībā ar prasītājam pastāvošo pierādīšanas pienākumu. Tā esot kļūdaini uzskatījusi, ka Komisijai ir pienākums norādīt pamatojumu attiecībā uz argumentiem, kuri "nav pilnīgi nenozīmīgi", neprasot, kā tas tai bija jā dara, lai ar šiem argumentiem būtu iespējams atspēkot prezumpciju par kontrolējošās sabiedrības atbildību.
- ii) Pakārtoti — Vispārējā tiesa esot pārkāpusi EKL 230. un 253. panta noteikumus, secinot, ka lēmums nav pietiekami pamatots. Pirmkārt, tā esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, interpretējot apstrīdēto lēmumu, jo nav izvērtējusi atsevišķas lietā nozīmīgas rindkopas. Otrkārt, tā esot sajaukusī ar pamatojumu un ar lietas būtību saistītus jautājumus, atsakoties ņemt vērā apstrīdētajā lēmumā sniegtos paskaidrojumus, nospriežot, ka Komisija ir pārkāpusī prasītājas tiesības uz aizstāvību vai arī uzskatot, ka šie paskaidrojumi nebija pārliciecināši.